

Les proves de la Junta

Pseudònim : Aitana

La meua germana Rosa va tornar fa unes setmanes del seu sobtat viatge a Anglaterra. En un principi, semblava que estava fugint d'algú o d'alguna situació insuportable, però més endavant com que comentava que estava fent progressos amb l'anglès, tots creiem que no hi havia hagut cap problema personal que l'haguera empès a anar-se'n. Que diferent és la Rosa de mi, la menuda de la casa; diuen que soc una poca-solta de mena i que tinc sempre les orelles a cal ferrer. Ella, tan sabuda, i jo de les que parlen castellà al pati, malgrat freqüentar una escola trilingüe, sempre amb una cama damunt de l'altra, sense fer res. Al llarg dels vint mesos que ha estat a l'estranger l'he trobada molt a faltar, perquè encara que he rebut més atenció dels pares, no puc negar que he estat, a toc de trompeta, més vigilada que mai i a mi m'agrada anar a la meua.

La Rosa és una setciències d'espenta i tots, vull dir, els pares, esperaven que en acabar la carrera de filologia faria oposicions i es casaria amb el xicot de tota la vida, el Marc, fill de l'alcalde, un lletraferit que sempre va carregat amb llibres; però, en comptes de festejar i casar-se, després de plorar una nit sencera, sense més ni més, va fúmer el camp i no la vam tornar a vore fins que no li va rotar. De tota manera, hem mantingut el contacte de forma regular. Hui en dia no és tan senzill pegar una portada i desaparèixer. Els pares es van disgustar molt. Ma mare és professora de llatí i de grec a l'institut. És una dona molt llegida i molt tradicionalista, de les que s'abstenen de menjar carn els cinc o sis divendres de quaresma, però que compensa la privació amb llagosta i llamàntol. Una dona que no freqüenta l'església, però que si s'escau parla de Sant Antoni del porquet, del Corpus Christi, de la indulgència plenària, del purgatori, dels miracles de sant Vicent, de l'aigua beneïda i del Diumenge de Rams sense aturador. De xicoteta anava a les monges, clar. No se sent molt còmoda al meu costat, perquè de vegades ha de sentir a dir que la seua neta és molt bufona, per referir-se a mi. Ella, que és tan creguda, tan d'anar a ca la modista a fer-se fer falses jaquetes de Chanel. Ningú no li manava tindre una filla vora els quaranta. Confesse que va haver una època que si ma mare havia d'arregar-me a escola, explicava a les meues companyes que es tractava de la meua iaia. De mon pare no donava mai explicacions, perquè no parava mai en torreta. Si li pregunten a què es dedica dirà que es corredor, que equival a no tindre ofici ni benefici conegut. Compra i ven taronja, nespres i cireres de la muntanya, això és tot. Té un càrrec a l'equip de futbol local i és regidor de cultura i esports. Sempre està reunit. Al bar, clar.

He de dir que malgrat haver parlat sovint amb la Rosa a través d'una pantalla durant els darrers mesos i haver-li preguntar diverses vegades perquè cinc sous se'n va anar tan a

corre-cuita no m'ha volgut mai contestar; quan va baixar de l'avió la vaig trobar molt canviada. Un xic de l'estil de Dua Lipa i tota la pesca, per ser sincera, i això no només per les capes de maquillatge claret i per les sabates de tacó alt que combinava amb un xandall estampat que competia amb el pelatge de Mur, el nostre gat, sinó per una forma de mirar no gens familiar. Era com si algú li haguera obert els ulls i ja no fora capaç de tancar-los. No era una mirada de sorpresa, sinó de poder i supèrbia. Segur que l'*eyeliner* de Burberrys hi tenia alguna cosa a vore.

El guany més immediat al canviament espiritual i estilístic de la Rosa va prendre l'aspecte de diverses peces de roba que van passar en un tres i no res del seu armari als meus calaixos i que van ser l'enveja de les meues amiguetes a Instagram. Rosa ja no les trobava *cool*. Pel que sembla, Meghan Markle havia deixat de ser la seua musa en benefici de la Rosalia.

No havia passat encara una setmana quan heus ací que la meua germana es va inscriure per a fer les proves del nivell superior de la Junta Qualificadora de Coneixements de València. Volia traure's el títol perquè li faltaven no sé quins punts per incorporar-se com a professora al col·legi privat que tenim a prop de la urbanització, recomanada per la mare.

Vivim en un poble que és com una espècie de llarga costera, travessada per un seguit de rotondes per on s'accedeix a nuclis residencials compactes, construïts durant el *boom* immobiliari dels primers anys del mil·lenni. Si no fos per la llengua i per l'aspecte de tio Manolo de l'alcalde diries que ets a Califòrnia.

A partir d'aquell moment, la Rosa anava per la casa vestida amb les seues samarretes *animal print*, cofada amb auriculars i fins i tot negant-nos als pares i a una servidora el dret a dir bon dia perquè ens va explicar que ara que era anglòfona de cap a peus no volia que el nostre parlar interferira en l'estudi de la llengua vernacla, un ens abstracte que es podia trobar només als llibres, i que intentava parlar un valencià formal i pur, sense barbarismes ni disglòssies.

Rosa passava els dies estudiant, tancada en la seua cambra, amb la sola companyia del gat Mur qui, ves per on, semblava tindre l'habilitat de parlar amb ella sense calcs lingüístics, préstecs o manlleus espuris. Mur maulava i la Rosa assentia amb paraules dolces i entenedridors manyacs.

Quan Rosa prenia la moto per anar a classe -perquè Rosa és d'aquelles que entre la carrera, que el Marc tenia cotxe i que se n'havia anat fora, no havia trobat temps per treure's el carnet de conduir-, jo aprofitava per dotorejar entre la paperassa que

amuntegava sobre l'escriptori o, encara més interessant, emprovar-me el seu vestuari. Com que sabia que només estaria fora de casa un parell d'horetes, m'afanyava a regirar tots els armaris a la recerca de productes de bellesa anglesos i peces de roba que posar-me a sobre, juganera; coses de Versace, Opening Ceremony, Blumarine o Stella McCartney; de passada, m'assabentava dels seus progressos amb el valencià normatiu. Tenia una pila de llibres nous, entre els quals molts de poesia, d'aquells que has de buscar en el diccionari la meitat de les paraules: gonella, llicorella, gorgs, tuc, faisó, atzurs, fallir, orats ¿Qui les feia servir, aquelles paraules?

Una vesprada, Mur va deixar anar un miol esglaiador. El vaig interpretar com un mal averany. S'havia fet poqueta nit i la meua germana no havia tornat de classe. Jo no estava gens tranquil·la. Ni el gat tampoc. No hi havia qui el fera callar. Meu, meu, marrameu i torna a començar. Diu que hi ha una connexió especial entre les germanes que, per la diferència d'edat, podrien ser mare i filla. Va ser el Marc qui, quan ja estàvem gitats, ens va donar la notícia de l'accident.

Esperitats, vam acudir a l'hospital comarcal tots plegats, els pares i jo. Les rotondes es feien interminables. Anàvem a tota pastilla, sense parar esment en les vies afluent, angoixats.

Rosa estava en la planta de cures intensives. Sembla ser que la moto havia xocat contra un pi en eixir-se d'una rotonda i a Rosa l'havien trobada sense sentit, mig morta. El número de telèfon de Marc era el primer de l'agenda telefònica, precedit de l'acrònim aa (aviseu a), el que explicaria que haguera estat ell el primer a conèixer la desgràcia. El metge, un home jove, alt i atractiu, de cabells blancs, probablement decolorats, que tenia un agradable accent andalús, ens va dir que l'equip mèdic confiava que recuperaria la consciència en unes hores i que malgrat l'aparatositat de l'accident no s'havia trencat cap os ni hi havia danys de consideració en els òrgans vitals. Jo no podia deixar de plorar i no volia tornar a casa. De fet, la van baixar a planta aquella mateixa nit i em vaig apoltronar al seu costat sense a penes desempallegar-me del capsal del llit hospitalari durant les tres dies i les tres nits en què Rosa no va donar senyals de voler eixir del coma.

Com que no hi havia cap altre pacient a l'habitació, vaig adornar la tauleta de nit amb una foto de Mur i vaig collir unes flors de l'hort de la veïna tot just quan vaig anar a fer-me una dutxa i canviar-me de roba. Les havia posades sobre el moble que hi havia baix del televisor, al costat de la finestra.

Setanta-dos hores després es va produir el milacre. Quan Rosa va obrir els ulls, molt a poc a poc, després de tanta estona en estat vegetal, em va trobar llegint la revista *Hola*, que em va caure de les mans, en sentir-la xiuxiuejar, per sorpresa:

-- ¿Qui sou? Per la manera com ho va preguntar no vaig poder estar-me de girar el cap per veure qui hi havia darrere meu, per allò del plural, sense trobar ningú.

-- Soc jo, l'Aitana, ¿que no em coneixes?

-- ¿Aitana? – Va mussitar- No us conec -¿Què faig aquí? ¿Què feu vós aquí? – Va preguntar amb una formalitat aterridora.

--¿Com te trobes? - Li vaig preguntar d'esma, mentre tractava de trobar un sentit al fil de la conversa.

- És com si m'hagués deixonat d'un somni pregon – Va dir molt convençuda, augmentant la meua temor a que alguna cosa no s'haguera tort durant el 'deixondiment'.
¿Quina hora és?

Era hora d'esmorzar, però el ventre se m'havia fet agre. Havia vist moltes pel·lícules de zombis i de morts que tornen a la vida amb alguna classe de defecte que els fa incompatibles amb la condició humana. La por que la meua germana no haguera patit alguna classe de transformació durant el reviscolament em desencoratjava. Havia que avisar la infermera i tocar als pares.

-- Has estat molt malalteta, germana meua – li vaig etzibar mentre esperava reforços
¿Vols desdejunar?

-- Espere no haver-me trobat en l'article de la mort – em respongué la setsabers rediviva. - ¿Ets de debò la meua germana? ¿I què vol dir aquesta icona? Ah, és un moix
¿Ets adoradora de moixos?

Vaig buscar què volia dir la paraula 'moix' a l'aplicació de l'Acadèmia, en el mòbil.

Una volta trobada vaig fer com aquell, és a dir, la moixa, o més concretament com qui sent ploure. Tot just la por s'acabava de convertir en basarda.

En eixe moment entrava el metge aquell que s'havia fet el monyo com Einstein, fent-se creus, meravellat per l'estat de consciència de Rosa. Mentre el metge li preguntava en castellà com es trobava, d'una revolada vaig posar la 'icona' de Mur dins la meua bossa de mà. No fora cas que la Rosa es creguera en una realitat paral·lela governada per éssers de naturalesa felina.

El metge li va tornar a preguntar si es trobava bé, però Rosa no donava senyals d'entendre la pregunta.

-Senyor – Va dir la desmemoriada, finalment-, no us entenc; deixeu que siga la meua putativa germana qui tradüisca els vostres abstrusos mots.

En sentir que em tractava de puta vaig esclafir en un plor, desconsolada.

-- No us planyeu, bella poncella. No patiu per mi. No arribe a entendre el que diu l'home de la feixuga gonella, de blancúria perfecta. ¿En quina llengua parleu?- Va reblar, adreçant-se amb un somriure a l'estupefacte metge andalús. De no tindre els cabells blancs, li n'hagueren eixit a doll en aquell punt.

El metge li va preguntar quina era l'última cosa que recordava abans de recobrar la consciència, però no era capaç de fer-se entendre. Vaig acceptar el càrrec de traductora i gràcies a la mediació el doctor va poder fer-se una idea de l'estat mental de la pacient.

En resum, Rosa no se'n recordava de res, no sabia qui era i no em reconeixia. El doctor, després de l'interrogatori, va eixir de la cambra amb un diagnòstic clar.

Els pares van entrar en l'habitació uns minuts després, sense escarafalls, discretament, per recomanació de la infermera, que els havia alertat de l'amnèsia retrògrada que hipotèticament patia la seua filla i els havia aconsellat que esperaren que la Rosa els reconeguera, sense collar-la amb mostres d'afecte. Rosa dormia.

Però quan van saber per boca del metge que la seua filla no entenia el castellà es van sentir molt aclaparats i tot era anar d'un costat a l'altre de l'habitació duent-se les mans al cap, encomanant-se a la Mare de Déu del Sofratge i somiquejant. Amb el traspals i la cridòria la Rosa es va despertar i em va preguntar:

-- ¿Qui és aquesta parella de rucs amb aital sobrehumana capacitat ambulatoria?

La mare, torbada, va buscar la poltrona i es va deixar caure, amb els braços oberts, els ulls clavats en el sostre, panteixant, com una penitent que estiguera tenint una visió sobrenatural, en èxtasi. Vaig haver de cridar la infermera, qui va administrar a la mare un calmant per via intramuscular. La pobra dona no deixava de plorar.

En aquell moment va entrar el Marc, acompanyat d'un xicot que semblava tret de la portada de la revista *Men's Health*, va mirar a dreta i esquerra i sense vindre a tomb va preguntar a la seua ex: *'How are you?'*

Ella, molt contenta que li hagueren fet la pregunta li va respondre en anglès. Ma mare va deixar de plorar, mon pare va bufar, alleugerit, i la cambra va canviar l'ambient de desgràcia bíblica per un d'optimisme festiu. Alabada siga Maria santíssima, la filla no estava boja, podia parlar en una llengua de deveres.

Marc i Rosa van conversar en la llengua de Britney Spears molta estona, agafats de les mans. Jo no podia estar-me de sotjar de fit a fit l'amic. Girant el cap avergonyida quan

aquell adonis em sorprenia mirant-lo. Era alt, de pell molt fosca, els cabells arrissats i els ulls verds. No havia vist mai un home tan bell.

Gràcies a la presència de Marc, la situació va anar perdent dramatisme. Era cert que la Rosa parlava un valencià estrany i no entenia l'espanyol, però el fet de parlar correctament la llengua de Trump reparava en gran mesura els danys colaterals. Tots donaven per fet que recuperaria el castellà perdut.

Quan va acabar la conversa, Marc es va acomiadar de tots i va eixir amb l'amic. Vaig demanar permís per comprar una beguda de la màquina i vaig anar-los darrere, sense ser vista. Els amics van agafar l'ascensor. Vaig baixar les escales de l'hospital de tres en tres per tal de no perdre'ls de vista. Els vaig atrapar al vestíbul, amagant-me darrere dels pilars. Una volta al carrer, semblava que no se'n recordaven d'on havien deixat el cotxe. El pàrquing era gran i hi havia una mala fi d'automòbils. Fins a aquell moment, mentre eixien de l'hospital havien anat parlant, però en un moment donat semblava que havien començat a barallar-se. Marc va trobar el cotxe i hi va entrar. L'amic romania fora, amb els braços plegats. Marc li va dir alguna cosa i l'amic es va ficar dins del cotxe. Van continuar la conversa. Una família va passar per davant de mi i els vaig perdre de vista uns segons. Quan el camp d'observació va quedar lliure vaig arribar a temps de veure com els seus caps s'acostaven lentament i es donaven un bes molt, molt llarg.